

Magyarságom, te szent, te áldott,
te tiszta, fénylő öntudat,
úgy mutatlak fel, mint a zászlót
a vártorony, úgy hordalak,

mint büszke, szép aranyló érmet,
mint nagy és nyugtalan sebet,
örök sebet, mit mindig érzek,
a földön bárhova megyek.

Talán a nyelv vagy te, a nyelvek
közt sajátos, idegen,
a varázsos, a bűvös, melynek
minden mély titkát ismerem,

jelző, ige, főnév, hasonlat.
Vagy tán a hegy, a rónaság
vagy te, hol lusta szelek dongnak.
Talán a füvek és a fák,

a színek forró keveréke,
ha lágymű és párás Nap tüzel,
az arcokon az érces béke,
a szülőtej, az anyatej,

a ház, a kert gyermekkoromban,
vén Bodrogköz, Latorca völgy,
szőke Szabolcs. S hol sohse voltam:
Erdély, a szűz erdélyi föld.

Vagy együtt a test s éhes lélek
s ez a nyers, kurtanemesi
vér bennem, melyben csodák égnek...
Nem is tudom megértem,

csak lehajolni, le a porba,
lehullni: a véráztatott,
erős, termő földre zokogva
s örülni, hogy magyar vagyok.